

# ΔΡΥΜΟΣ



ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ  
ΣΥΛΛΟΓΟΣ  
ΔΡΥΜΟΥ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2005 - 2006

Τεύχος 43, 10ο έτος επανέκδοσης  
Τιμή: 0,01 ευρώ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ  
ΔΡΥΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ  
ΔΗΜΟΣ ΜΥΓΔΑΛΩΝΙΑΣ Τ.Κ. 57200  
INTERNET: psdrimos.t2s.com  
E-mail: psdrimos@email.com

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΡΥΜΟΥ

Έτος ίδρυσης: 1979

## Βαρύθυμες σκέψεις

Η πόλη αρχίζει να φωτίζεται από τα φαιά φθινοπωρινά χρώματα του ουρανού. Οι άνθρωποι με την παρουσία τους σφραγίζουν την καρδιά της μεγαλούπολης. Άλλοι γεμάτοι ζωντάνια και άλλοι νωχελικοί αναμειγνύονται προσώρας, συνωθούνται σε διακριτές ζώνες κυκλοφορίας, κινούνται αυτοματικά σε τράπεζες και υπεραγορές, "γρاناζοποιημένα" όντα των αλλοτριωτικών συστημάτων των "Μοντέρνων Καιρών". Οι εφημερίδες στο μανταλάκι δεν λένε τίποτε στους περισσότερους περαστικούς, δεν διαβάζουν ελληνικά. Όσοι διαβάζουν, έχουν το μάτι άδειο, ο νους τρέχει αλλού. Όλοι τρέχουν για αλλού, ο καθένας προς ένα μικρούτσικο, ατομικό προορισμό, κουτουλώντας τον πλαϊνό, αναπηδώντας από εμπόδιο σε εμπόδιο, πατώντας στον αποκάτω για να βγει ψηλότερα. Σάμπως ο αέρας να μην φτάνει για όλους. Ένα "καλημέρα" δύσκολα ακούγεται από τα χείλη τους, ίσως επειδή το δυσκολότερο πράγμα σε μια μέρα είναι το να είναι "καλή". Προσπερνούν καλοντυμένοι, ντελικάτοι, κάπως ομοιόμορφοι με κοστούμια και επώνυμα μπλουζάκια, με λάλα κινητά. Σταματούν για espresso και ανανέωση μονάδων, στήνονται σε ουρές, σκέφτονται τις δόσεις, κατακλύζονται από καινούργια ψώνια. Σε κάθε πρόκληση της Αγοράς απαντούν με μια δική τους αγορά. Άνθρωποι του "τρέχειν και δε φθάνειν", άνθρωποι που ζουν με τη νοσταλγία του "απολεσθέντος παραδείσου". Αφού τον έχασαν στον ουρανό προσπαθούν αενάως να τον φτιάξουν στη γη.

Το σούρουπο ο άνθρωπος γυρεύει καταφύγιο στο σπιτικό, στο υπνωτήριο των προαστίων, των συνοικιών, των υπογείων. Κλειδώνει απέξω τη βαρύθυμη μέρα, τον ανησυχητικό συμφορμό, το ερεθισμένο νευρικό σύστημα, γυρεύει ανάπαυση. Ρίχνεται στην "αγκαλιά" της πολυθρόνας του και "ψυχαγωγείται" μπροστά στο "κουτί των κουτών", την τηλεόραση. Το βαρύθυμο έξω όμως είναι παρόν, μέσα με άλλο ντύμα: η οθόνη ξεβράζει συνεχώς τον έξω κόσμο μακιγιαρισμένο λαμπερά, γεμάτο ριάλιτι, life style, γυάλινα μάτια, διαφημίσεις. Ψεύτικο χρώμα στην άχρωμη ζωή μας.

Ποιος κόσμος τελικά είναι πιο πραγματικός; Η βαρύθυμη μέρα με τα συνωσιζόμενα ετερογενή κοπάδια της πόλης; Ή η άδεια γυαλιστερή επιθετική νύχτα της μιντιόσφαιρας; Ποια κοινοτοπία είναι πιο δυσβάσταχτη; Όποια και αν είναι η απάντηση αυτός είναι ο άνθρωπος μας, μόνος και αμήχανος, στριμωγμένος σε φωλιά διάφανη, ανοιχτή από παντού. Θα κοιμηθεί ύπνο βαρύ, ιδρωμένο και δυστυχώς ανονείρευτο.

Ελευθέριος Βέτσιος